CLUB DE LECTURA

Jo confesso de Jaume Cabré 24 novembre 2026

Jaume Cabré va néixer el 1947 a Barcelona, llicenciat en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona i professor de Llengua i Literatura Catalana a Barcelona, Vila-real i Terrassa. És membre de la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans. Durant molts anys va compaginar l'escriptura amb l'ensenyament. Més tard va incorporar una nova faceta professional, la del guionatge televisiu i cinematogràfic.

El primer llibre que publica, el 1974, és el recull de narracions *Faules de mal desar*. El 1977 edita el volum *Toquen a morts* del qual Maria Aurèlia Capmany ja en va elogiar el seu estil. El 1976 entra a formar part del col·lectiu d'escriptors Ofèlia Dracs, l'objectiu dels quals és explorar gèneres literaris populars amb un conreu insuficient dins les lletres catalanes. És autor de tres novel·les adreçades als lectors més joves: *Galceran, l'heroi de la guerra negra* (1977), *La història que en Roc Pons no coneixia (*1980) *i L'home de Sau* (1984).

L'any 1983 es produeix la seva consagració davant la crítica i el públic lector. L'obtenció del premi Sant Jordi amb *La teranyina* significa l'inici de la publicació del cicle de Feixes, format també per *Fra Junoy o l'agonia dels sons* (premi Prudenci Bertrana, 1983) i "Ludowski o la desraó", novel·la breu que forma part del volum *Llibre de preludis*. Aquestes tres obres situen l'acció narrativa en un espai fictici, Feixes, correspon a la ciutat de Terrassa.

A partir de 1985 comença a col·laborar en l'elaboració de guions per a televisió: *Vostè jutja, La vida en un xip i Estació d'enllaç.* També s'implica en l'adaptació cinematogràfica de la seva novel·la *Senyoria* i amb el guió de la pel·lícula *Havanera.*

En *L'ombra de l'eunuc* (1996) l'acció es trasllada a l'època actual. *Les veus de Pamano* (2004) guardonada amb el Premi de la Crítica Catalana de Narrativa, es adaptada amb èxit al cinema. *Jo confesso* (2011) obté diversos premis: Premi Crítica Serra d'Or, el Maria Àngels Anglada de Narrativa, Premi de la Crítica Catalana de Narrativa i Premi Crexells de l'Ateneu Barcelonès. Ha estat traduïda a més de trenta idiomes.

L'any 2014 és reconegut amb la Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya. El documental *Jaume Cabré, la música de les paraules*, ens desvetlla la malaltia neurodegenerativa que pateix.

PARLEM DE L'OBRA

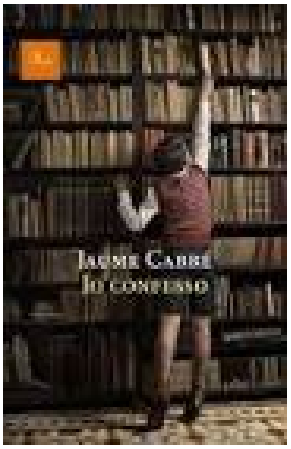

Jo confesso és la història **d'Adrià Ardèvol**, nascut a Barcelona l'any 1946. El qual ens narra, en les mil pàgines del llibre a mode de carta, les seves llargues memòries per explicar les raons i els secrets a la dona que ha estimat tota la vida. Fill únic d'una familia barcelonina adinerada, queda tocat per la culpa en una infància amb una important mancança d'amor familiar. El seu pare esdevindrà un home tirànic. La mare no serà cap contrapès. El seu desig: que l'estudi el faci ser el millor violinista del món.

Al costat del protagonista Jaume Cabré ens posa el violi. **El Vial**, esdevé el fil conductor de la novel·la. és el primer violí que el luthier **Lorenzo Storioni** va construir en el seu taller de Cremona (Itàlia), al s.XVII i que Cabré utilitza magistralment per enllaçar diferents històries, trames, subtames, multiplicitat de personatges i diversos moments històrics que es lliguen i s'articulen de manera sorprenent. El violí passa de mà en mà durant segles i cada propietari hi deixa una taca de sang o de culpa.

ESTIL. La novel.la no és lineal. Cabré salta constantment en el temps i en l'espai; el lector es passejarà per Girona i els monestirs del Pallars segles XIV i X , per Cremona i Paris el segle XVII, per Vic i Roma els anys de la 1a Guerra mundial, per l'Alemanya nazi i Auschwitz i per la Barcelona dels anys quaranta i cinquanta fins arribar als primers anys del nostre segle.

Així mateix fa salts en la veu narrativa que va de primera a tercera persona i viceversa, en un mateix paràgraf i de vegades fins i tot amb els diàlegs creuats entre personatges que no coincideixen en un mateix temps i espai. Pag 291 i següents. A l'inici et desorienta una mica però l'excel.lència de l'autor ens ho justifica. El mateix passa amb el llenguatge, barreja català, castellà, alemany, italià i llatí*. Fa que cada ppersonatge tingui la seva veu. I aconsegueix una visió panoràmica de cada situació.

TEMES. El gran tema del llibre es **El Mal** Una novel·la sobre la maldat en la condició humana. Ras i curt.
L'esfereïdora actuació de la inquisició entre els segles XIV-XV i la brutalitat del nazisme són els exemples més punyents de fins on ha arribat el malla malesa i que Cabré narra a partir del violí com a nexe en tota la novel·la. Cabré s'ocupa també de la dolenteria i la perversitat quotidiana, aquella que ens és més propera i més difícil de verificar per tractar-se de la família, els amics o la arella. Ningú escapa de la malícia.

També La **culpa i el perdó** Adrià se sent culpable de no haver estimat prou la Sara, de no haver protegit el seu amic Bernat, de no haver denunciat al seu pare.

Sobre **l'amor i la pèrdua.** La relació amb la Sara és l'única cosa pura de la seva vida, però també és una relació frustada.

Jaume Cabré ha escrit una obra total, sense concessions, ambiciosa i alhora engrescadora. Una veritable catedral narrativa. Amb un reconeixement acadèmic internacional. El que considerem un clàssic. El llibre ha vingut per formar part, per sempre més, de les grans novel·les de tots els temps. Crec que **Jo confesso** podria estar en aquelles llistes que de tant en tant es fan on es recullen les millors novel·les de la història I aquesta no és només d'un català sinò d'un terrassenc.